

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Rada pre vysielanie a retransmisiu Nám. SNP 12, 811 06 Bratislava	
DOŠLO DŇA: 15. MAR. 2004	
ČÍSLO: 633	Odbor: 10

Okresný súd Bratislava I rozhodol sudkyňou JUDr. Janou Vlčkovou v právnej veci navrhovateľa: MEDIA FAIR, s.r.o., IČO 35 764 767, Cementárska 15, Stupava, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Legionárska 4, Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Rada pre vysielanie a retransmisiu, nám. SNP 12, Bratislava, o náhradu škody

t a k t o:

Návrh sa v celom rozsahu **zamieta**.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa **nepriznáva** náhrada trov konania proti navrhovateľovi.

O d ô v o d n e n i e:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným na súd dňa 08. 11. 2002 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie náhrady škody vo výške 770 907,601,- Sk spolu s úrokom z omeškania titulom zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ktorý podrobne v návrhu popísal.

Odporca a vedľajší účastník žiadali návrh ako nedôvodný zamietnuť, namietali nedostatok pasívnej legitímácie na strane odporcu, neexistenciu právneho základu nároku na náhradu škody.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením s formulám žiadosti o udelenie existencie na rozhlasové vysielanie, s notárskou zápisnicou N 85/2001, Nz 83/2001 zo dňa 14. 03. 2001, s rozhodnutím o licenciách č. R 70/99 zo dňa 19. 10. 1999, č. R 74/99 zo dňa 19. 10. 1999, so zápisnicou zo zasadnutia č. 3/99, 5/99, so štatútom Rad SR pre rozhlasové a televízne vysielanie, so zápisnicou zo zasadnutia č. 23/99, s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 5 S 172/99 zo dňa 25. 10. 2000, s oznámením uznesenia zo dňa 12. 02. 2001, s listami zo dňa 09. 05. 2001, 31. 05. 2001, 14. 06. 2001, 25. 06. 2001, 19. 10. 2001, 29. 01. 2002, so

zápisnicou č. 2/2001, s listom Tatra banky a.s. zo dňa 14. 12. 1999, s dokladmi o úhrade navrhovateľa, s obsahmi spisov Rady pre vysielanie a retransmisiu vo veciach správneho konania 224-LO/D-2317/99, 228-LO/D-2335/99, 236-LO/D-2362/99, 269/LO/D-2718/99, 265-LO/D-2711/99, s obsahom spisu Úradu finančnej polície PZ SR č.p. PPZ-157/KFP-ÚFP-TT-1999-TT.

Skôr ako súd pristúpil k prejednaniu návrhu vo veci samej zaoberal sa námietkou odporcu týkajúcou sa nedostatku jeho pasívnej legitímácie, keď namietal tú skutočnosť, že za štát má vystupovať Ministerstvo spravodlivosti SR.

Otázka, ktorý orgán štátu má za neho konať však nie je otázkou pasívnej legitímácie odporcu, tento nedostatok v zastúpení môže mať povahu nedostatkov procesných podmienok konania a byť dôvodom pre zastavenie konania. V tomto prípade však dospel súd k záveru, že odporca je navrhovateľom správne označený. V súlade s § 25 ods. 2 v spojení s § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. v právnych vzťahoch podľa tohto zákona vystupuje v mene štátu ústredný orgán do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takého ústredného orgánu, ministerstvo spravodlivosti. Výkon štátnej správy v oblasti vysielania vykonáva právnická osoba, Rada SR pre rozhlasové a televízne vysielanie, teraz Rada pre vysielanie a retransmisiu a to v rozsahu vymedzenom osobitnými predpismi (§ 2 ods. 3 zák.č. 160/1997 Z.z., § 4 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z.), pričom pri výkone tejto štátnej správy má postavenie orgánu štátnej správy. V tomto smere vystupuje ako nezávislý orgán, nepodliehajúci v tomto smere žiadnemu inému ústrednému orgánu štátnej správy z hľadiska tejto svojej pôsobnosti. Keďže oblasť vysielania nespadá pod žiaden iný ústredný orgán štátnej správy (§ 8, 13, § 18 zák. č. 575/2001 Z.z.) uzavrel súd, že za štát v prejednávanom prípade vystupuje ministerstvo spravodlivosti a v ďalšom pristúpil k meritu veci.

Súd prejednal vec v rozsahu rozhodujúcich skutočností tvrdených navrhovateľom v návrhu a počas konania, z ktorých navrhovateľ vyvodzoval opodstatnenosť žalobného návrhu. Týmito skutkovými tvrdeniami vymedzil navrhovateľ predmet konania, v intenciách ktorého dôvodnosť návrhu súd posúdil. Výsledky vykonaného dokazovania súd teda zhodnotil v rozsahu navrhovateľom tvrdených konkrétnych skutočností, o ktoré opieral svoje námietky týkajúce sa zákonnosti rozhodnutia a správnosti úradného postupu a dospel k následným skutkovým a právnym záverom:

Podľa § 4 ods. 1,2 Zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku zrušené alebo zmenené.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že dňa 08. 10. 1999 podal navrhovateľ Rade SR pre rozhlasové a televízne vysielanie (ďalej len „rada“) žiadosť o udelenie licencie na rozhlasové vysielanie na frekvenciách Bratislava 94,3 Mhz, Žilina 99,2 Mhz, Košice 87,7 Mhz, Košice – mesto 102,9 Mhz a Banská Bystrica 104,0 Mhz, na základe čoho bolo začaté správne konanie č. 236-LO/D-2362/99.

Dňa 19. 10. 1999 rada prijala uznesenie č. 99-22/5.444, ktorým rozhodla, že udeli licenciu na rozhlasové vysielanie navrhovateľovi na dobu 6 rokov so začiatkom vysielania 18.

02. 2000, s tým že pripraví návrh znenia licenčných podmienok, a zároveň žiadosti všetkých konkurenčných žiadateľov o identické rozhlasové frekvencie zamietla.

Na rokovaní dňa 09. 11. 1999 rada toto svoje uznesenie zrušila uznesením č. 99-23/3.463 z dôvodu, že údaje a doklady ohľadom finančného zabezpečenia prevádzky rozhlasovej stanice boli predložené v žiadosti a prezentované na ústnom pojednávaní dňa 19. 10. 1999 neúplné a nepravdivé a správny orgán bol uvedený do omylu. Následne bolo doručené navrhovateľovi rozhodnutie č. ZZL/109/99, ktorým rada zamietla žiadosť navrhovateľa o udelenie licencie.

Na základe opravného prostriedku navrhovateľa v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. ZZL/109/99 zo dňa 09. 11. 1999 Najvyšší súd SR svojím rozsudkom č. 5 Sž 172/99 zo dňa 25. 10. 2000 napadnuté rozhodnutie rady ako nezákonné zrušil a vrátil na ďalšie konanie, na základe čoho rada v oznámení č. 242/2001 zo dňa 12. 02. 2001 skonštatovala, že v súlade s § 74 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. bolo správne konanie č. 236-LO/D-2362/99 v predmetnej veci zastavené dňom 04. 10. 2000.

Navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na náhradu škody, ktorú si predtým v rámci predbežného prerokovania nároku uplatnil, vydaním rozhodnutia rady č. ZZL/109/99 zo dňa 09. 11. 1999, ktoré bolo ako nezákonné zrušené. V tomto prípade však nebola splnená zákonná podmienka zrušenia právoplatného rozhodnutia, ktoré už nemožno preskúmať žiadnym opravným prostriedkom, pretože uvedené rozhodnutie rady bolo zrušené na základe opravného prostriedku proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov podľa § 250 I a nasl. O.s.p. a zároveň nikdy sa uvedené rozhodnutie nestalo ako neprávoplatné vykonateľným, nemožno s ním spájať vznik nároku na náhradu škody. Na základe uvedeného sa teda javí nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako neopodstatnený pre nedostatok právneho základu.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Druhá forma objektívnej zodpovednosti štátu sa spája s nesprávnym úradným postupom, ktorým je akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci štátneho orgánu pri ktorej dochádza k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre počínanie si štátneho orgánu pri jeho činnosti alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Spravidla pôjde o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. Hoci podľa tohto ustanovenia nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia alebo ide o inú nečinnosť či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Navrhovateľ v rámci nesprávneho úradného postupu namietal uplatnenie správnej úvahy radou nad rámec zákona a na ujmu navrhovateľa, keďže pri uplatňovaní správnej úvahy kritéria ustanovené radou za účelom výberu medzi viacerými žiadateľmi o licenciu musia byť v dostatočnej príčinnej súvislosti s relevantnými ustanoveniami zákona ako sú predovšetkým § 10 ods. 5 až 7 zák.č. 468/1991 Zb. § 2 ods. 1,2 zák. č. 160/1997 Z.z.

Správna úvaha pri ustálení skutkového stavu spočíva v hodnotení dôkazov, pri ktorom správny orgán má právo, ale i povinnosť prikloniť sa k jednému z viacerých tvrdení a ié odmietnuť, to všetko za použitia zásad logického myslenia. Uplatnenie správnej úvahy sa teda prejaví v rozhodnutí vo veci samej a teda môže byť preskúmaná len na základe podaného opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu, nie až mimo rámca konania o tomto opravnom prostriedku, teda v konaní o náhrade škody zákonné medze jej uplatnenia už nemožno posudzovať.

Súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5 SŽ 24/00 zo dňa 25. 10. 2000, ktorým rozhodoval o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu rady z 26. 11. 1999 č. ZŽ L/114/99, ktorým bola v konaní č. 269-LO/D-2718/99 zamietnutá jeho opätovná žiadosť z 19. 11. 1999 o udelenie licencie na totožné frekvencie. Ako konštatoval Najvyšší súd SR, zák. č. 468/1991 Zb. vychádza z princípu správnej úvahy a v § 10 stanovuje všeobecné kritéria, na ktoré rada prihliada. Pokiaľ navrhovateľ namietal neprihliadnutie rady na zákonom stanovené kritéria, keď rozhodla na základe iných, v zákone neuvedených kritérií, uviedol, že v obsahu žiadosti sa premietli všetky zákonom vymedzené kritéria, čo je len minimum obsahu žiadosti, žiadateľ môže uviesť ďalšie skutočnosti, ktoré ho pre udelenie licencie kvalifikujúci a ktoré sú okolnosťami, ktoré nad rámec zákonom stanovených kritérií, premietnutých v obsahu žiadosti, rozširujú medze správnej úvahy orgánu udeľujúceho licencie, pretože pri rovnakej úrovni splnenia všeobecných kritérií viacerými uchádzačmi, by rozlíšenie uchádzačov nebolo inak reálne. Rada má zo zákona právo rozhodnúť na základe voľnej úvahy, pričom jej nemožno vytýkať, ak pri svojom uvažovaní vychádza zo širokého rámca ponúk jednotlivých uchádzačov.

Za uvedeného stavu nebolo možné uznať výhradu navrhovateľa, týkajúcu sa medzi uplatňovania správnej úvahy radou.

Ďalej namietal navrhovateľ, že rada vyžadovala od žiadateľov údajov v žiadosti týkajúcich sa materiálneho, personálneho a finančného zabezpečenia projektu mimo rámca ust. § 11 zák. č. 468/1991 Zb. ako sú pokrývané územie (bod 4), osoba zodpovedná za program (bod 6b), finančné a právne informácie (bod 7a, 12, 13). Rada môže určiť podmienky len v licenci, zákon nedovoľuje rade, aby určila podmienky, podľa ktorých si vyberie spomedzi uchádzačov. Rada vo formulári žiadosti o udelenie licencie ustanovila podmienky nad rámec zákona, čím porušila právo navrhovateľa uchádzať sa o získanie povolenia na podnikanie v odbore rozhlasového vysielania za podmienok ustanovených zákonom.

Súd je toho názoru, že formulár žiadosti o udelenie licencie na rozhlasové vysielanie má svojím obsahom oporu v ustan. § 11 zák. č. 468/1991 Zb. a pokiaľ by aj navrhovateľom namietané požadované údaje presahovali jeho rámce, tieto majú bezprostrednú vecnú súvislosť s konaním o udelení licencie, čím nie sú na ujmu jednotlivých žiadateľov a nie sú už vôbec stanovením podmienok pre udelenie licencie (§ 12 ods. 3). Uvedenie namietaných údajov v žiadosti navrhovateľom v bodoch 4, 6b, 7a, 12, 13 nebolo na ujmu jeho práv uchádzať sa o získanie licencie, keďže v nie priamej príčinnej súvislosti s uvedením týchto, mu následne nebola licencia udelená, nakoľko zrušenie rozhodnutia o tom, že sa udelí licencia a zamietnutie žiadosti, bolo v súvislosti s neúplnými a nepravdivými údajmi týkajúcimi sa informácie navrhovateľa v časti 7b žiadosti, kde uviedol navrhovateľ, že má k dispozícii sumu 26 mil. SR, ktorá slúži ako základ finančného zabezpečenia projektu. Náležitost' v bode 7b navrhovateľ nenamietal a v tomto prípade tu išlo o poskytnutie bankovej informácie, na ktorú mala rada nárok (§ 11 ods. 1 písm. b). V ďalšom je treba ešte zdôrazniť, že navrhovateľ ako

žiadateľ o licenciu na jej udelenie nemá právny nárok (§ 10 ods. 3 zák. č. 468/1991 Zb.) takže aj v prípade splnenia všetkých radou vyžadovaných náležitostí a kritérií rada nemá povinnosť navrhovateľovi licenciu udeliť, keďže mu zo zákona právo na jej udelenie nevzniká, čo je podstatnou skutočnosťou pri posudzovaní práve príčinnej súvislosti medzi možným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Navrhovateľ poukazoval na to, že rada nemohla v lehote, ktorú zákon podľa § 12 ods. 5 zák. č. 468/1991 Zb. určuje žiadateľovi o licenciu na vyjadrenie, či ju prijíma, disponovať s ňou a teda po prijatí rozhodnutia o udelení licencie nemala zákonom priznanú možnosť autoremedúrou odňať práva, ktoré držiteľovi udelenej licencie priznával zákon v období, ktoré predchádzalo právoplatnosti rozhodnutia o udelení licencie. Rada teda neumožnila uplatniť navrhovateľovi právo rozhodnúť sa, či licenciu udelenú na zasadnutí 19. 10. 1999 uznesením č. 99-22/5444, prijíme, a teda konala v nesúlade s pôsobnosťou zákona o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania, keď zrušila dňa 09. 11. 1999 rozhodnutie o udelení licencie zo dňa 19. 10. 1999. Rada mohla jedine zákonným postupom (§ 14, § 15 zák. č. 468/1991 Zb.) licenciu zmeniť alebo odňať.

Týmto námietkami navrhovateľa sa už zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku č. 5 SŽ 172/99 zo dňa 25. 10. 2000, v ktorom sa navrhovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia rady č. ZŽL/109/99 zo dňa 09. 11. 1999, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie licencie. Najvyšší súd SR konštatoval, že dňa 19. 10. 1999 sa rada uzniesla, že licenciu udelí navrhovateľovi, čo však nemožno ponímať ako rozhodnutie o udelení licencie, pretože nemá náležitosti správneho aktu, čiže voči navrhovateľovi dňom 19. 10. 1999 nemohli nastať účinky rozhodnutia o udelení licencie, najmä nemohol vydať vyhlásenie, že prijíma licenciu, keďže neboli stanovené jej podmienky. Zároveň bolo konštatované, že z uznesenia rady č. 99-22/5.444 navrhovateľovi nevyplývali práva a povinnosti t.j. akékoľvek účinky, a preto ani nemožno vyvodit' viazanosť rady týmto uznesením. Rozhodnutie rady z 09. 11. 1999 nie je autoremedúrou vo vzťahu k rozhodnutiu z 19. 10. 1999.

Z uvedeného nepochybne vyplýva, že nebolo porušené právo navrhovateľa rozhodnúť sa, či licenciu prijíme, nebolo povinnosťou rady udelenú licenciu zmeniť či odňať a tiež nedošlo k porušeniu čl. VIII štatútu rady v bode 5, pretože uznesenie rady z 19. 10. 1999 nemalo účinky správneho rozhodnutia, nezakladalo práva a povinnosti rady či žiadateľa o licenciu a rada ním v ďalšom postupe nebola viazaná, čím sa nepochybne javia námietky navrhovateľa v postupe rady v tomto smere ako neopodstatnené.

Navrhovateľ poukazoval na nesprávnosť postupu rady v tom, že dňa 26. 11. 1999 rada udelila licenciu na vysielanie na identické frekvencie inému žiadateľovi, ktorým postupom uprela právo navrhovateľa na právne účinky uplatneného opravného prostriedku.

Týmto postupom rady sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku č. 4 SŽ 73/00, keď rozhodoval o žalobe navrhovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia rady o udelení licencie pre Radio a.s., Bratislava zo dňa 26. 11. 1999, a kde konštatoval, že uvedeným konaním neboli dotknuté práva navrhovateľa, o čom svedčí aj skutočnosť, že rada súčasne konala aj o jeho žiadosti v inom správnom konaní, a keďže dňa 19. 10. 1999 nedošlo k rozhodnutiu o udelení licencie v prospech navrhovateľa, týmto rozhodnutím rada ani nemohla byť viazaná, čo jej umožňovalo ďalej konať o pridelení licencie na tieto frekvencie a udelením licencie jednému so žiadateľov rada neukrátila navrhovateľa na jeho právach, pretože ku dňu rozhodnutia nemal tento na žiadne frekvencie právny nárok. Totožný právny

názor bol vyslovený aj v rozsudku č. 5 SŽ 24/00 zo dňa 25. 10. 2000. S poukazom na tieto právne závery ani táto námietka navrhovateľa neopodstatňuje postup rady posúdiť ako nesprávny.

Navrhovateľ namietal postup rady, ktorým mala zneužívať informácie, ktoré získala od polície pri svojom konaní a rozhodovaní, pričom na tieto informácie rada nemala nárok, požadovala ich nad rámce zákona.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu súd zistil, že dotazom zo dňa 21. 10. 1998 žiadala rada úrad finančnej polície o poskytnutie informácií, týkajúcich sa výsledkov šetrenia vo vzťahu k spoločnosti Media Fair s.r.o. Bratislava v zmysle § 32 zákona č. 71/1967 Zb., keďže tejto bola udelená licencia na rozhlasové vysielanie, pričom súčasťou žiadosti bolo finančné krytie vo výške 26 mil. SK dokladované potvrdeniami Tatra banky zo dňa 13. 10. 1999 a 19. 10. 1999. Listom zo dňa 29. 10. 1999 zaslal úrad finančnej polície rade správu o výsledku šetrenia v zmysle ust. § 3 ods. 1 a § 72 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v intenciách poskytnutej informácie samotným navrhovateľom v rámci správneho konania, ktorá je predmetom bankového tajomstva.

Z obsahu spisu č. 236-LO/D-2362/99 súd zistil, že v nadväznosti na správu finančnej polície rada požiadala navrhovateľa listom zo dňa 02. 11. 1999 o doplnenie spisu predložením zmlúv z dôvodu, že v správe boli uvádzané skutočnosti, ktoré rade v čase prijatia uznesenia o udelení licencie neboli známe a ani účastníkom konania prezentované. Materiály boli listom zo dňa 04. 11. 1999 rade zaslané. Následne rada svojím rozhodnutím zo dňa 09. 11. 1999 zamietla žiadosť navrhovateľa o udelenie licencie z dôvodu uvedenia nepravdivých a neúplných údajov v časti finančného zabezpečenia, čím zavádzal radu a uviedol ju do omylu.

Pokiaľ správny orgán zvažuje jednotlivé okolnosti pri vydávaní rozhodnutia a za tým účelom zhromažďuje podklady (dôkazy) pre rozhodnutie, hodnotí zistené skutočnosti, právne ich posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť zvažované v intenciách preskúmania zákonnosti rozhodnutia.

V tomto zmysle si nemožno uplatňovať ako nesprávny úradný postu pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že v konaní predchádzajúcom rozhodnutiu si rada nezaopatrila dostatok skutkových pokladov pre rozhodnutie, že predložené dôkazy nesprávne vyhodnotila či rozhodla na základe nezákonných dôkazov či nezákonným spôsobom získaných podkladov, nakoľko tieto skutočnosti sa priamo odrazia v rozhodnutí o veci samej a len v rámci preskúmania tohto rozhodnutia na základe podaného opravného prostriedku možno tento procesný postup vedenia konania napadnúť.

Rada svojím listom adresovaným policajnému orgánu nežiadala o poskytnutie bankového tajomstva, ale informáciu o výsledkoch šetrenia, a to v rámci zisťovania presného a úplného skutočného stavu veci si obstarávala potrebné podklady pre rozhodnutie (§ 32 ods. 1,2 správneho poriadku) na čo ju oprávňovalo ust. § 32 ods. 3 správneho poriadku, pretože išlo o skutočnosti nepochybne významné pre konanie a rozhodnutie, ako aj ust. § 72, § 76 ods. 4 Zák. č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore. Postup rady mal oporu v uvedených ust. zákona. Ďalším postupom rady pri vykonávaní a hodnotení dôkazov sa už zaoberal rozsudok

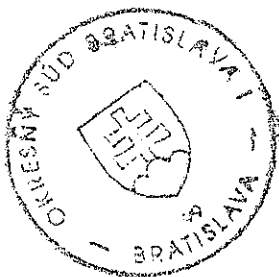
č. 5 SŽ 172/99 zo dňa 25. 10. 2000, v ktorom procesné pochybenia mali za následok nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti.

Právnym zhodnotením skutkových zistení nadobudnutých vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že návrh je v celom rozsahu nedôvodný, keďže navrhovateľ nepreukázal právny základ ním uplatneného nároku na náhradu škody v podobe existencie nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu rady pri udeľovaní licencie na rozhlasové vysielanie, a preto ho zamietol. Súčasne zamietol návrhy navrhovateľa na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne Ing. Grujbárovej, ktorú žiadal vypočuť na ozrejmenie postupu rady a zdôvodnenie zákonnosti jej postupu, keďže postup rady bol dostatočne preukázaný pripojenými spisovými materiálmi a zisťovanie zákonnosti postupu je otázkou právnou a predmetom posúdenia súdu a nie svedkyne, v rámci jej výpovede, predmetom ktorej môžu byť jedine otázky skutkové. Pre nedostatok právneho základu zamietol súd aj návrh na znalecké dokazovanie na výšku ušlého zisku ako nadbytočný (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.).

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, veta prvá O.s.p. ale úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, keďže im žiadne nevznikli.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 30 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava I, písomne, vo dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205, ods. 2 O.s.p.

Okresný súd Bratislava I
dňa 25. 02. 2003

JUDr. Jana Vlčková

Za správnosť vyhotovenia:
Lucia Cabadajová